

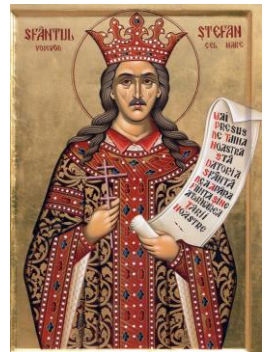

SFINȚII LUI DUMNEZEU

Prima duminică după Pogorârea Sfântului Duh amintește pe toți sfinții cunoscuți și necunoscuți, câți au existat în istorie. Biserica ne amintește în această duminică faptul că avem datoria de a ne mărturisi credința, așa cum sfinții, mai ales martirii și mărturisitorii, au murit pentru această mărturisire, iar ceilalți s-au sfințit, trăind adevărurile de credință din tot sufletul, din tot cugetul, în smerenie, în dragoste, în slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor. Sfinții au fost mărturisitori de credință, ei au recunoscut în Dumnezeu pe Creatorul universului și al oamenilor. L-au recunoscut pe Iisus Hristos drept Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu. Ei au intrat într-o ordine de gândire religioasă și nu s-au mai considerat autonomi, ci dependenți de Dumnezeu. Au mărturisit că suntem creați de Dumnezeu și că trăim în această ordine, în această rânduială divină. Cei dintâi mărturisitori au fost Apostolii, cei care au trăit zi de zi, timp de trei ani și jumătate, cu Mântuitorul și care L-au mărturisit cei dintâi în fața oamenilor. Au fost mai apoi martirii și mărturisitori cu prețul vieții. Ei n-au tăgăduit credința în sufletele lor și L-au mărturisit pe Hristos în fața judecătorilor, în public. Drept urmare, „unii au fost uciși cu pietre, alții au fost tăiați cu fierăstrăul, au fost înecați sau aruncați în groapa cu lei” (Evrei 11, 33-38). Scriitorul bisericesc Tertulian, scria în secolul II: „Sângele martirilor a fost sămânța creștinilor”. Pentru exemplul lor de mărturisire, unii dintre păgâni, uneori chiar și cei care rosteau sentințele, au devenit creștini, ajungând ei înșiși martiri, sfinți mărturisitori, văzând credința și neînfricarea celor pe care îi judecau. Sfințenia se poate dobândi în toate felurile de viață care sunt la îndemâna omului. Nu numai cei ce se duc la mănăstiri, nu numai cei care intră în cler și devin episcopi, preoți sau diaconi au cale deschisă spre sfințenie. Pentru sfinți, desăvârșirea este un adânc de smerenie. Fără smerenie nu poate nimeni ajunge la o viață creștină. Iar adevărata smerenie este cea care se ascunde în omenie, în cuminenție, în modestie. Cel care se crede mai virtuos în comparație cu alții, acela nu e sfânt. Sfântul care se lasă laudat că e sfânt, de fapt nu este. Sfântul Maxim Mărturisitorul spunea: „Cel ce se teme de Domnul are pururea ca tovarășă smerenia și prin gândurile acesteia vine la dragostea și la mulțumirea către Dumnezeu”. Sfânt este omul care se implică în viața altora, se implică în societate, când poate fi de folos. Sfântul nu spune: „Nu mă interesează!”. Pentru el, porunca Domnului, „Fiți sfinți!”, nu este ceva abstract, nu este pentru cei aleși, ci pentru toți. Dedică-te Domnului, dar nu uita de aproapele. De aceea, sfinții sunt mijlocitori între Dumnezeu și oameni, modele pe care Biserica ni le oferă spre urmare. Fără sfinți, nu este Biserica, nu este Tradiția Bisericii. Ei au trecut dincolo în lumina împărăției lui Dumnezeu. Ei sunt casnicii Domnului. Sfinții au trecut în ordinea spirituală a lui Dumnezeu, în existența veșnică. Așa se explică cultul sfinților în Biserica. El dovedește comuniunea strânsă între credincioșii de aici și cei trecuți dincolo, în slavă. Cultul sfinților este afirmarea speranței în mântuire. Și chiar dacă nu reușim întotdeauna să fim la înălțimea sfinților, rugăciunile către ei arată dorința noastră de a fi ca ei, de a-i avea pururi în viața noastră.

BINECREDINCIOSUL VOIEVOD ȘTEFAN CEL MARE

Sfântul Ștefan cel Mare s-a născut din binecredincioșii creștini: Bogdan Vodă, fiul lui Alexandru cel Bun, din neamul Mușatinilor, și din Doamna Oltea Maria, din neamul Basarabilor. Sfântul Ștefan cel Mare a fost domnitor al Moldovei între anii 1457-1504 și este cunoscut ca apărător al creștinătății. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a canonizat pe data de 20 iunie 1992. Potrivit tradiției, mergea de tânăr la cuviosul David Daniil Sihuștrul. Așa ne explicăm de ce a fost și un mărturisitor al credinței. Slujirea Sfintei Biserici era o rațiune a existenței sale. Nenumărate documente ale cancelariei domnești stau mărturie peste veacuri: „Io, Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu domn al Țării Moldovei, care arzând de dumnezeiasca credință și iubire a cuvântului lui Dumnezeu fiind...”. În pisania bisericii mari de la Mănăstirea Neamț, din anul 1497, scrie: „Doamne Hristoase, primește biserica aceasta, pe care am zidit-o cu ajutorul Tău, întru slava și cinstea Sfintei și slăvitei Tale Înălțări de la pământ la cer; și Tu, Stăpâne, acoperă-ne cu mila Ta de acum și până în veac. Io, Ștefan Voievod...”. Plină de semnificație duhovnicească este ruga Sfântului Ștefan cel Mare înfățișată pe steagul biruințelor sale cu chipul Marelui Mucenic Gheorghe, „purătorul de biruință” ucigând balaurul cel rău: „O, răbdătorule de patimi și purtătorule de biruință, Mare Mucenic Gheorghe, care în nevoi și nenorociri ești grabnic apărător și ajutor și celor necăjiți bucurie nespusă, primește de la noi și această rugăciune a smeritului robului Tău, domnul Io, Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu domn al Țării Moldovei...”. Sf. Voievod Ștefan a trecut la cele veșnice în anul 1504 și a fost înmormântat la Mănăstirea Putna. Fiecare dintre noi poartă o cruce, în felul lui. Și Ștefan cel Mare a purtat o cruce. Crucea lui s-a numit Moldova. Și-a luat-o de bună voie. Și a suferit pentru ea. În acea vreme Ardealul n-a avut un Ștefan cel Mare, dar a avut o cruce. N-a avut Ardealul pe cineva care să-i ducă crucea, și a dus-o poporul, și fiecare în parte, până a venit biruința. Aici, moldovenii au fost binecuvântați de Dumnezeu c-a venit el, Ștefan, să le poarte crucea, să nu doarmă el pentru ca să doarmă ceilalți, să nu se odihnească el pentru ca să se odihnească poporul, să rabde el de foame în campaniile militare pentru ca să nu sufere poporul de foame. Toată viața lui a fost plină de credință puternică, până și păcatele lui le-a pus în fața lui Dumnezeu cu umilință și cu credință: „Doamne, asta sunt eu, om. Tu ai să mă ierți, că nu sunt înger. Dar eu am o altă menire aici. Păcatele mele pot fi mai multe, dar crucea este una singură. Și pe aceea trebuie să o port pentru ca să izbăvesc acest popor de robia jugului păgân”. Singura lui mare iubire a fost Țara Moldovei. Când a fost deznădăduit, a alergat la Dumnezeu. A fost înzestrat cu multă smerenie. Când era biruitor într-o bătălie, Îi mulțumea lui Dumnezeu cu recunoștință, iar când se întâmpla, rareori, să fie înfrânt o spunea deschis: „Asta a fost pentru păcatele mele”.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care este datoria creștinului față de legi?

Răspuns: Creștinul, ca făptură a lui Dumnezeu, trebuie să asculte de voia Acestuia, rostită prin legile date, căci numai așa își poate întocmi o viață cinstită și-și poate dobândi mântuirea sufletului. Legea, prin însăși ființa ei, cere doar ascultare și nu stă în bunul plac al cuiva să i se supună sau nu. Este drept că uneori se întâmplă ca legea să fie călcată. Dar creștinul nu trebuie să facă aceasta în chip premeditat; el rămâne supus legii chiar și atunci când o calcă. Porunca lăuntrică prin care legea morală cere creștinului să facă sau să nu facă ceva se numește datorie morală. Aceasta nu este altceva decât trebuința pe care o simte credinciosul înăuntrul său de a împlini voia lui Dumnezeu și a ocoli cele potrivnice ei, fără ca libertatea voii să-i fie îngrădită cu ceva. Cum poate însă împlini legile și evita călcarea lor, aceasta i-o spune fiecăruia cugetul sau conștiința sa morală.

Întrebare: Ce este conștiința morală?

Răspuns: Conștiința morală este glasul lui Dumnezeu în sufletul credinciosului, care-l îndeamnă la împlinirea legii morale. Glasul acesta îl poate cunoaște fiecare, căci după credința noastră conștiința s-a născut odată cu omul. Ea este de obârșie dumnezeiască. Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Când Dumnezeu l-a făcut pe om, a sădit în fiecare judecata nemincinoasă a binelui și a răului, regula conștiinței”.

Întrebare: Dispare vreodată conștiința din sufletul omului?

Răspuns: Niciodată. Ea poate să fie adormită prin nepăsarea omului față de datoriile sale, poate să fie întunecată printr-o viață de păcat, dar nu poate să fie nimicită niciodată, fiindcă ea este de la Dumnezeu. Nici cei mai mari făcători de rele nu pot înăbuși în ei, cu totul, glasul conștiinței. Ea îi urmărește mereu cu muștrările ei, încât mulți ajung la deznădăjduire și-și curm singuri firul vieții, ca Iuda.

Întrebare: Ce datorie avem față de conștiința noastră?

Răspuns: Avem datoria de a o păstra totdeauna curată și de a o ține în stare trează prin rugăciune, post, împărtășirea cu Sfintele Taine și prin cunoașterea tot mai temeinică a învățaturii creștine. Conștiința morală ne îndeamnă la făptuirea binelui, dreptății și dragostei creștine, adică la împlinirea legii.

Întrebare: La ce-i slujește omului conștiința?

Răspuns: Conștiința slujește drept călăuză la împlinirea legii. Ea este judecătorul neadormit și aspru, care nu se poate cumpăra cu nimic și care se pronunță asupra fiecărei fapte, arătând dacă aceasta este bună sau rea și dacă trebuie săvârșită sau nu. Ea își ridică glasul atât înainte de săvârșirea unei fapte, cât și după săvârșirea ei. Înainte de săvârșirea unei fapte, conștiința spune dacă fapta este bună sau rea și ne sfătuiește să o împlinim sau nu. După săvârșirea faptei, tot ea ne judecă. Dacă am ascultat de glasul ei, dacă ne-am împlinit datoria și ne-am ferit de fapte rele, atunci conștiința ne răsplătește cu bucurie, mulțumire și liniște sufletească. Iar dacă n-am ascultat de glasul conștiinței și am săvârșit fapte rele, atunci ea ne pedepsește cu aspre muștrări; simți, adică, neliniște și apăsare în suflet. De aceea, creștinul trebuie să asculte totdeauna de glasul conștiinței sale. Orice lucrare potrivnică conștiinței este rea și aduce pedeapsă. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 3 iulie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 5 iulie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 6 iulie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18:00	Vecernie
Duminică 7 iulie	07:00 ↓	Utrenia
	11:00	Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Hainele murdare

Într-o biserică venea cu regularitate un bătrânel în haine ponosite. Lumea, evident, se îmbrăca frumos la biserică, își lua - vorba ceea - hainele de duminică. Bătrânelului în schimb, nu-i păsa. Haina era murdară, prăfuită, pantaloni pătați... Așa că oamenii au început să fie deranjați de acest aspect și i-au spus preotului. Preotul l-a luat pe bătrânel deoparte și i-a zis: „Dumneata știi cum ar trebui să vină îmbrăcați oamenii la noi la biserică?”. „Nu știu părinte”. „Păi uite, deseară, când îți faci rugăciunea, întrebă-l pe Dumnezeu cum ar trebui să fie îmbrăcați oamenii care intră în biserică asta”. „Bine părinte”. A doua zi, bătrânelul apare la biserică în aceleași haine. Preotul i-a zis: „L-ai întreat pe Dumnezeu cum să te îmbraci?”. „L-am întreat, părinte”. „Și ce-a zis Dumnezeu?”. „A zis că habar n-are. El n-a fost niciodată în biserică asta”.

Datoria față de părinți

Un tânăr hotărî să se căsătorească. El promise viitoarei soții, după dorința ei, să alunge din casă pe bătrânul lui tată. Conduse deci într-o zi pe bătrân afară din sat, spunându-i să se ducă unde va voi, căci la el nu mai are ce căuta. În casa lui nu mai era loc și pentru el. Ochii bătrânului se umplură de lacrimi și zise fiului său: „Vezi acolo sus pe deal piatra aceea aceea mare? Până acolo l-am condus și eu pe tatăl meu, lăsându-l apoi în voia soției. Condu-mă deci și tu până acolo”. „Dumnezeule, ce aud?”, strigă fiul, cutremurat. „Dumneata ai făcut părinților tăi aceeași nedreptate pe care voiam să ți-o fac și eu acum? Oare și copiii mei vor face cu mine astfel? Vino înapoi cu mine și de acum înainte voi avea grijă în fiecare zi și te voi apăra de toate nevoile și bolile până când vei închide ochii”. ÎN LOC DE MORALA: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ”.

Cât trăim cu adevărat

Un călător se plimba într-o zi printr-un cimitir, privind mormintele și gândind la scurtimea vieții omenești. La un moment dat, văzu pe o cruce sub numele mortului scrise aceste cuvinte: „Am murit în vârstă de 70 de ani, dar n-am trăit decât 3 ani. Să nu faceți ca mine!”. Neputând înțelege, s-a dus la preot, iar acesta i-a zis: „Mortul a fost un mare necredincios până la 67 de ani, cu trei ani înainte de moarte și numai atunci și-a dat seama cât valorează credința în Dumnezeu. Și atât de rău i-a părut de cei 67 de ani petrecuți departe de Dumnezeu, încât i-a socotit morți, și numai pe cei trei de la sfârșit i-a considerat drept vii, căci în acești trei ani a avut o viață cu adevărat, răspândind în jurul său pace, bucurie, înțelegere, credință și dragoste creștină”. Călătorul plecă lămurit, mulțumind și slăvind pe Dumnezeu în gândul său, pentru o învățătură atât de prețioasă și pentru viața lui.